

Ime: Prijatelj

Naslov: Mati

Kraj: Podeželje

Zadeva: Pismo materi

Pozdravljena, mati!

Ravno sem prišel s treninga, bolje, pripeljala me je mami. Poškodoval sem si gleženj, ki je kar precej spremenil svojo obliko in barvo. Mami mi je rekla, da mi ga bo povila s šentjanževim oljem. Hitro sem poguglal po svojem prenosniku, kaj ima v mislih. Med približno dvainštirideset tisoč zadetki sem šentjanževko našel kot zdravilno rastlino. Čeprav je del tebe, je še nikoli nisem zares videl. Poznam samo rdečo tinkturo na naši polici, kaj je v njej, ne vem, vem pa, da pomaga.

Pričelo je deževati, noga me precej boli, zrem skozi okno in brskam po spominu, zato sem se odločil, da ti pišem, da ne boš rekla, da vedno iščem razloge za svojo neodzivnost v šolskem delu. Povem ti, mati, da je danes res težko ohraniti ostrino uma, pozitivno naravnost, da o preprostosti duha sploh ne govorim ... Pa vendar, želel bi deliti svoje spomine s tabo, ki nas ohranjaš pri življenju. Kar naprej poslušam o fleksibilnosti mišljenja, sam pa imam rad zapisano besedo, pa ne na računalniku, ki je kot avtocesta v L. A.-ju, ampak na listu A4-formata.

Hiša, v kateri živim s svojo družino, jaz sem namreč rojen že v času, ko smo se preselili iz blokovskega naselja, stoji tik ob gozdu, na podeželju. Mimo nas pelje cesta, ki je sedaj zelo prometna. Mami in ati pravita, da včasih ni bilo tako. Pred leti, ko sta bila vpeta v najhujšo gradnjo, je mimo naše parcele le redko pripeljal kakšen avto. Danes je tehnološki determinizem močno posegel tudi na podeželje. Ati se rad pošali, da kolo traktorja, ki pelje mimo naše hiše, stane več kot naš avto.

Ko smo še gradili, je moj oče bil veliko na terenu, med drugim tudi v Moskvi, v času, ko so radionuklidi černobilske nuklearke preplavili dobršen del sveta. Vem, da si takrat jokala nad človeško napako, ravno tako kot jočejo matere sedemsto tisočih otrok, ki živijo na kontaminiranem območju. Takrat me k sreči še ni bilo, zato ne vem, ali je moj oče plešast zaradi sevanja ali genetike. Upam, da zaradi slednjega.

Tudi na podeželju je tehnologija gonila sila družbenega napredka. Ne znam si predstavljati mame, ki hodi v službo, cele večere presedi pred računalnikom, za službo, seveda, da ne bi imela svoje desne roke, pomivalnega, pralnega, sušilnega stroja, indukcije ..., vsega, kar smo »baje« imeli že v mestu. Razmišljam, kam smo prišli. Kje se bomo ustavili? Na podeželju sušiti perilo v sušilnem stroju? Vprašam se, ali je Tesla ob svojem genialnem umu želel to. Ali je imel v mislih svojo mater? Da ji olajša delo? Ne vem! Zagotovo si ni predstavljal, da bo nekoč hiša ob gozdu ogrevana s toplotno črpalko, kot je naša. Je to še naravni človek? Kdo je kriv, da je tako? Je to brezbržnost, želja po imperiju ali zgolj to, da ne znamo več ure pospraviti v predal in določiti časa po legi sonca? Odrasli bodo rekli, da je to hitri tempo, mladi bi rekli, da se brez tehnologije ne da živeti, starejši pa se v svoji samoti spominjajo svojega otroštva in prve ljubezni. Občutek imam, da se obnašamo tako, kot da nam neprestano preti zunanja grožnja.

Pogrešam te, mati. Se spomniš, ko sem bil še majhen, kako sem tekal po travi in plezal po drevju? Vedela si, da se rad skrivam v krošnjah in tam občepim, da me nihče ne bi našel, saj sem v plezanju bil zares dober. Nisem si znal poiskati prijateljev, ker sem se bal računalniških igric, ki so bile nasilne.

Tega preprosto nisem maral, še manj praznovanja rojstnih dni, saj so mi prijatelji vedno jemali stvari brez vprašanja, sam pa sem moral potem pospravljati in bilo mi je hudo za polomljenimi igračkami. Danes vem, česa sem se najbolj bal. Bal sem se za svoje knjige. Te so mi pomenile vse in še danes jih obožujem. Spominjam se, da sem si takrat želel, da bi mi dala samo en znak, naj popeljem svoje prijatelje v gozd, ker sem tam bil najspretnjši, ampak je ostalo zgolj pri mislih, saj nobenemu otroku boso tekanje, plezanje po drevju ali streljanje s fračo ni pomenilo nič. Večino rojstnih dni so se udeleževali, da bi se družili med sabo, ne pa s »čudnim« fantom na robu gozda. Danes bi jim rekel: »Če mi kdo pove, da to, kar mislim ali počnem, ni prav, se bom spremenil, kajti iščem resnico, s katero ni bil nihče nikdar zares prizadet.« Sam sem bil večkrat, vendar sem preživel. Kako, ne vem!

Tebi zaupam. Vem, da me boš varovala kot v krošnji dreves, čeprav sem postal suženj navad in sram me je, da je tako. Moja soba je pogosto zastrta z zaveso. Sprašujem se, česa me je strah ... Strah me je samoumevnosti vsakega trenutka ..., še bolj me je strah, da boš ti obupala nad nami. Poleti si poskušala umiriti vodo, vendar je bila njena moč rušilna.

Pred kratkim si bila v Maroku, kjer bi moral biti tudi sam, vendar si me zaščitila in pustila doma. Boš zbrala dovolj moči in združila družbo, ki je konfliktno razdeljena?

Odprl sem okno. Dežna kaplja polzi po steklu. Nastavim prst ..., navlažim ustnice in se vprašam, kako dolgo boš še jokala nad nami. Kako dolgo si bom še lahko vlažil ustnice s tvojimi solzami?

Sedaj bom počasi zaključil. Noga je trdno povita, zunaj že čaka mami s psom na povodcu. Ja, tudi na deželi vodimo pse na sprehod, in odšli bomo po kolovozni poti skozi gozd, ki ga v sredini prekinja asfaltna cesta. Za sprehajalce udobno, zate pa ..., mogoče o tem v naslednjem pismu.

Obljubim, da bom odgrnil zaveso in užival v vsakem tvojem trenutku. Na deželi mi je to dano, vsaj še sedaj.

Lep pozdrav

Tvoj »čudni« prijatelj

P. S.: Brez tebe si ne predstavljam življenja, ravno tako kot ne brez svoje družine.